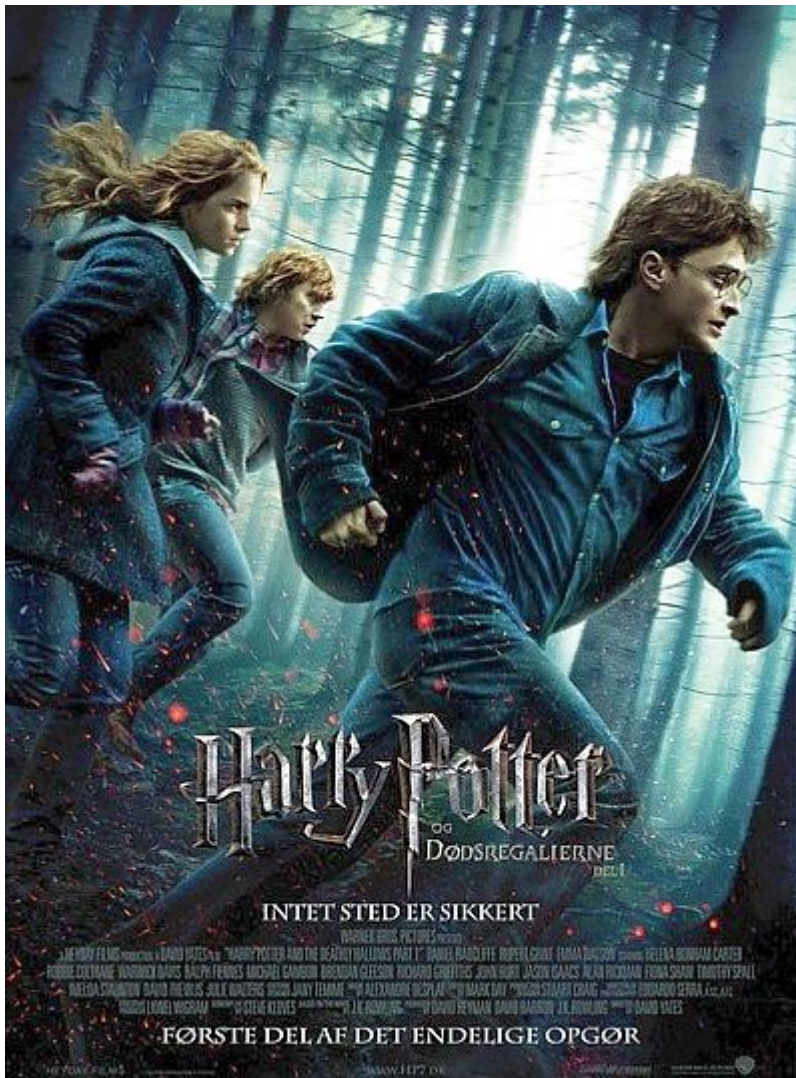

Harry Potter og dødsregalierne I

En fortryllet udviklingsrejse Af Astrid Skov-Jakobsen

”Harry Potter og dødsregalierne - del I” er et vidunderligt oplæg til sidste kapitel af Harry Potter fænomenet og samtidig forbløffende velfungerende som en selvstændig film i serien; den føles heldigvis ikke som en halv film.

13 år er mere end rigelig tid til at opbygge den fornødne spænding og forventning, som synes passende ved sådan et epos som Harry Potter, til en endelig afslutning. På flere områder adskiller filmen sig fra de tidligere instanser, men mest rammende er manglen på Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry.

Skolen har dannet de trygge rammer om Harry og hans nærmeste venner Ron og Hermione, siden de første gang trådte ind i den store sal som naive 11-årige børn. Naiviteten er for længst forsvundet og trygheden ligeså. Hogwarts' manglende tilstedeværelse er et tydeligt symbol på den frygt og utryghed, som er en dominerende faktor i filmen.

En stor del af Harry Potters fanbase er vokset op sideløbende med ham, og det er dejligt at se filmene være klar over dette. Filmen tør vise de uhyggelige og ubehagelige hændelser, som det står skrevet i bøgerne. Den første bog og film i Harry Potter serien er muligvis beregnet på 11-årige og opefter, men tilsvarende er sidste instans i serien beregnet på unge mennesker og opefter. Hovedpersonen er en 17-årig dreng med verdens skæbne på sine skuldre. Han er allerede blevet konfronteret med døden flere gange end de fleste af os når i en hel livstid, og det bliver kun værre. Som advaret ved filmens åbning: ”These are dark times, there is no denying”.

Filmene har altid omdrejnet det inspirerende venskab, der hersker mellem Harry, Ron og Hermione. I Harry Potter og dødsregalierne - del I skal de tre klare sig alene ude i den farlige verden. Hogwarts er væk, Dumbledore er død, og selve ministeriet for magi bliver væltet af tyrannen Voldemort. Trioen har til opgave at finde de sidste horcrux. Horcrux er genstande, som indeholder dele af Voldemorts sjæl og derfor nødvendige at destruere, inden selve Voldemort kan besejres. Jagten på genstandene

viser sig hurtigt at være mere besværligt end som så, for hvad er det for nogle genstande? Hvor kan de findes? Og hvordan ødelægger man dem egentlig? De mange spørgsmål, tvivl og frustrationer bliver en belastning på de tres ellers så stabile forhold. Særligt Ron påvirkes af den alt omkransende mørke.

Harry Potter og dødsregalierne er en svær bog at filmatisere, da meget af tiden går med at vise de spændinger, der opstår, ved isolation og frustrationen ved manglende resultater. Dette har potentiale til at blive et vanvittigt kedeligt filmscenarie, men bryder man sig det mindste om disse figurerer, vil man nyde at se den enorme udvikling de alle tre udsættes for i løbet af godt 2 timer og 45 minutter. Det er nu ikke kun karaktererne Harry, Ron og Hermione som udvikler sig i denne film, men også de unge skuespillere. Særligt Emma Watson (Hermione) og Rupert Grint (Ron) viser sig som fremragende formidlere af store følelser som kærlighed, had, jalousi og frygt. Filmen er modig og tør vise den enorme tid, der går, uden at de kommer nærmere Voldemorts tilintetgørelse. Denne film giver mere tid til de følelsesmæssige processer trio'en gennemgår. Man kommer dog heller ikke til at savne hæsblesende action scener sideløbende med de mere dvælende montager.

Harry Potter-filmene har haft tradition for at udskifte instruktøren efter hver film, men siden femte film har de holdt sig trofast til David Yates. Dette har vist sig at være en klog beslutning, da der fornemmes en større samhörighed mellem de sidste tre film. Særligt på den visuelle front er dette tydeligt. Yates har fundet sig tilpas med et metallisk blåligt udseende, som passer vanvittigt godt overens med Harrys sindstilstand. Man fornemmer Yates' nydelse i at komponere smukke billeder, som leger med dybde og fejende kamerabevægelser.

Har man ikke læst bøgerne, vil det være svært, for ikke at sige umuligt, at følge med i Harrys komplicerede færd. Dette vil jeg dog vove at påstå allerede var tilfældet omkring femte film. Omvendt er denne syvende film en fryd for alle fans af bøgerne - og den der hidtil er kommet nærmest i at formidle stemningen fra bøgerne. At opdele den sidste bog i to kan ses som en kynisk økonomisk spekulation fra filmselskabet, men som fan af bøgerne er det dejligt at se dem give sig tid til at være så trofaste som muligt overfor bogen. Store dele af dialogen er hevet direkte ud af bogen, og karaktererne har aldrig været så trofaste overfor deres litterære sidestykker.

Harry Potter og dødsregalierne - del I er en tilfredsstillende filmatisering, som efterlader seeren hungrende efter den endelige afslutning. Skuespillet er bedre end nogensinde, og kan man ikke følge med i de mange vigtige informationer, kan man i stedet læne sig tilbage og nyde de fantastisk smukke billeder, der pryder skærmen. Filmen formidler den frygt og paranoia, som nu er dominerende i universet, men letter stemningen med en bunke velplacerede humoristiske øjeblikke. Humor og alvor væves på snedig vis ind i historien, om de tre venners jagt på fred og retfærdighed.

Filmfakta

Harry Potter And The Deathly Hallows: Part One – England/USA 2010 – Instr.: David Yates – Manus: Steve Kloves efter roman af J.K. Rowling – Medv.: Daniel Radcliffe, Emma Watson, Rupert Grint, Hele Bonham Carter, Ralph Fiennes, Bill Nighy, Alan Rickman, Robbie Coltrane – 147 min. – Biograf premiere d. 18/11 2010 og på DVD d. 18/4 2011 – Udlejning/pressebilleder © Sandrew Metronome

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=7976&area=1>

https://cinemaonline.dk/Anmeldelse/harry_potter_og_doedsregalierne_1_del.649.html

<https://www.nytimes.com/2010/11/19/movies/19harry.html>